

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	ОК-166		16

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група
БОРИС ТАДИЋ-Социјалдемократска странка, Заједно за Србију
26. фебруар 2016. године
Београд

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о општем управном поступку подносимо:

А М А Н Д М А Н I

У члану 1. речи: „предузећа, установе, организације,” замењују се речима: „предузећа, установе и организације којима је поверено вршење јавних овлашћења.”

О б р а з л о ж е њ е

Амандманом се прецизније уређује појам управног поступка, будући да из дефиниције коју садржи Предлог закона није доволно јасно која то предузећа, установе и организације поступају у управним стварима. Ово и из разлога јер су предметним чланом одређени и појединци којима су поверена јавна овлашћења. Амандманско решење отклања сваку недоумицу у погледу субјеката који прогани примењују скуп правила поступајући у управним стварима.

А М А Н Д М А Н II

У члану 7. после речи: „што лакше“ додају се речи: „и брже“.

О б р а з л о ж е њ е

Начело заштите права странака и остваривања јавног интереса подразумева обавезу органа да омогући странци не само да лакше оствари своја права и интересе, већ и што брже, будући да ефикасност поступка у контексту заштите права странака подразумева и брзину у поступању органа, те је, по нашем мишљењу, ово неопходно подићи на ниво начела.

А М А Н Д М А Н III

У члану 8. став 2. тачка на крају реченице брише се и додају се речи: „и предузима све радње у сврху остварења тог права односно правног интереса, уколико се странка и други учесник у поступку томе не противи“

О б р а з л о ж е њ е

Начело помоћи неукој странци, према нашем ставу, не исцрпује се само на упозоравање странке и другог учесника у поступку да има основа за остваривање неког права или правног интереса а за које је орган сазнао или оценио да постоји, већ и у активној помоћи неукој странци да то право и оствари, наравно у границама овлашћења и могућности поступајућег органа.

А М А Н Д М А Н IV

У члану 9. став 3. мења се и гласи:

„(3) Орган је дужан да по службеној дужности, у складу са законом, врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање о којима се води службена евиденција, као и у такве податке којима располажу државни и други органи, да их прибавља и обрађује.

У ставу 4. тачка на крају реченице брише се и додају се речи:

„и којима не располажу органи из члана 1. овог закона.“

После става 4. додаје се нови став 5. који гласи:

„(5) Обавезе органа утврђене у ст. 4. овог члана не спречавају странку и другог учесника у поступку да сами прибаве податке о чињеницама неопходним за одлучивање.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да начело делотворности и економичности поступка може бити у потпуности примењено само ако се законом обавеже орган да врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање **НЕ САМО ОНИХ О КОИМА СЕ ВОДИ СЛУЖБЕНА ЕВИДЕНЦИЈА**, већ и о оним чињеницама о којиа се неводи службена евиденција а истима располажу државни и други органи. Управо је оваквих чињеница највише у правном саобраћају, евиденције у многим управно-правним областима нису устројене или су тек делимично успостављене, па сматрамо да се делотворност и економичност поступка може постићи кроз предложено амандманско решење.

Такође, амандманом смо предложили да обавеза органа у погледу увида у податке о релевантним чињеницама не треба да искључи право странке да она сама, уколико то жели, прибави те податке, будући да је странка често делотворнија од бирократије.

А М А Н Д М А Н V

Члан 17. мења се и гласи:

„Управни акт почиње да производи правна дејства од дана достављања странци, осим ако управним актом или законом одређено да правна дејства почињу касније.“

О б р а з л о ж е њ е

Почетак правних дејстава управног акта битно је прецизирати с обзиром да за странку настају права и обавезе, почињу датеку прописани рокови за испуњење какве чинидбе, а такође почињу да теку рокови за правне лекове.

Будући да је управни акт правни акт којим орган, непосредно примењујући прописе из одговарајуће управне области, одлучује о праву, обавези или правном интересу странке, или о процесним питањима те да су управни акти решења и закључци, сматрамо неприхватљивим формулатуру Предлога закона по којој УПРАВНИ АКТ ПОЧИЊЕ ДА ПРОИЗВОДИ ПРАВНА ДЕЈСТВА ОД КАДА ЈЕ СТРАНКА О ЊЕМУ ОБАВЕШТЕНА. Није јасно нити је одређено која је то ситуација у којој је странка „обавештена“ о управном акту, те амандманом предлажемо суштински и номотехнички исправну формулатуру.

А М А Н Д М А Н VI

Назив изнад члана и члан 25. мењају се и гласе:

„Право странке да раскине уговор и приговор странке због неиспуњења уговорних обавеза“

Члан 25.

Ако орган не испуњава уговорне обавезе, странка може да раскине управни уговор, осим ако би раскид изазвао штету по јавни интерес, али у сваком случају може да изјави приговор.“

О б р а з л о ж е њ е

Имајући у виду суштину правног института управног уговора, мишљења смо да и странка треба да располаже правом на раскид управног уговора у ситуацији када орган не испуњава уговорне обавезе, по услову да такав раскид не би изазвао штету по јавни интерес.

А М А Н Д М А Н VII

У члану 28. став 2. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Будући да су управне радње материјални акти органа који утичу на права, обавезе или правне интересе странака, као што су вођење евиденција, издавање уверења, пружање информација, примање изјава и друге радње којима се извршавају правни акти, те да се против управне радње може изјавити приговор, као и да се приговор може изјавити и ако орган не предузме управну радњу коју је по закону дужан да предузме, сматрамо неприхватљивим, са становишта заштите интереса странке условљавати изјављивање приговора само ако управна радња није повезана са доношењем управног акта. Читав низ управних радњи органа је најчешће повезан са доношењем управног акта, и у свим тим фазама, по нашем мишљењу, странка треба да има право изјављивања приговора.

А М А Н Д М А Н VIII

У члану 29. став 3. речи: „осам дана“ замењују се речима: „три дана“, У ставу 5. речи: „осам дана“ замењују се речима: „пет дана“.

О б р а з л о ж е њ е

Предметни члан регулише издавање уверења о чињеницама о којима се води службена евиденција. Неприхватљиво је прописивати рок од осам дана, као крајњи рок за издавање уверења!!!

Такође, сматрамо да је рок од пет дана сасвим довољан и примерен у ситуацији из сатва 5. овог члана. Наиме, странка која сматра да уверење или друга исправа о чињеницама о којима се води службена евиденција нису издати сагласно подацима из службене евиденције, може да захтева њихову измену или издавање новог уверења или друге исправе. Овај захтев може да се одбије решењем. Ако орган у одређеном року не измени издато уверење или другу исправу или не изда ново уверење или другу исправу, нити изда решење којим одбија захтев – странка може да изјави жалбу као да је захтев одбијен. Ми сматрамо да тај рок треба да износи пет а не осам дана.

А М А Н Д М А Н IX

У члану 30. став 2. речи: „30 дана“ замењују се речима: „15 дана“ реч: „краћи“ замењује се речју: „другачији“.

Став 3. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да рокови за издавање уверења о чињеницама о којима се не води службена евиденција треба да буду краћи, у духу законм проглашених начела. Дакле сматрамо да уверење или друга исправа или решење којим се одбија захтев странке треба да се издају у року од 15 дана од подношења захтева, ако законом или другим прописом није одређено другачије.

Предлажемо брисање става 3. јер је неприхватљиво да орган који води поступак у коме су уверење или друга исправа поднети као доказ, није везан њиховом садржином и да може самостално да утврђује чињенице које су у њима садржане. Овакво решење у колизији је са начелима и духом закона. Другим речима, ово решење Предлога закона произилази да орган који је прибавио уверење другог државног органа, преиспитује његову садржину, а то је апсурдно.

А М А Н Д М А Н X

У члану 38. ставу 3. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „водећи рачуна да странка не трпи штетне последице услед насталог сукоба надлежности.“

О б р а з л о ж е н њ е

Када, прописом одређен орган одређује који је орган надлежан и како се отклањају последице радњи ненадлежног органа, односно када одлучује о сикобу надлежности, дужан је да води рачуна да странка услед насталог сукоба надлености, који, по природи ствари, није проузроковала, не трпи никакве штетне последице.

А М А Н Д М А Н XI

У члану 41. став 3. реч: „пет“ замењује се речју: „три“.

О б р а з л о ж е н њ е

Сматрамо да је рок од три дана од пријема обавештења овлашћеног службеног лица или захтева за изузеће, а у ком року се одлучује о изузећу, и довољан и примерен рок, и у духу проглашених законских начела.

А М А Н Д М А Н XII

У члану 48. став 1. после речи: „нема пуномоћника“ ставља се тачка а остатак реченице брише се.

О б р а з л о ж е н њ е

Орган решењем поставља странци привременог заступника: ако није процесно способна, а нема законског заступника; ако правно лице, организација, насеље и друга странка која није правно лице нема овлашћеног представника; ако странку заступа законски заступник чији су интереси супротни интересима странке; ако противне странке заступа исти законски заступник; ако радњу треба предузети према странци чије пребивалиште или боравиште није познато, а нема пуномоћника, и ово решење члана 48. је у потпуности прихватљиво, међутим ми сматрамо да се постављање привременог пуномоћника не сме условљавати тиме да је ствар хитна, а поступак мора да се спроведе. Дакле, процена о хитности је врло деликатна и даје преширока дискрециона овлашћења органу, а формулатија „да поступак мора да се спроведе“ је уопштена и нејасна.

А М А Н Д М А Н XIII

У члану 49. став 3. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „а уколико жалба буде одбијена и првостепено решење потврђено, и надлежно јавно тужилаштво.“

О б р а з л о ж е н њ е

С обзиром да пуномоћник може бити свако ко је потпуно пословно способан, изузев лица које се бави надриписарством те да овом лицу орган ускраћује заступање решењем против кога је дозвољена жалба која не одлаже извршење решења и да се о томе обавештава странка, сматрамо, узимајући у обзир да је надриписарство прописано као кривично дело (члан 342. Кривичног

законика), да је орган по правоснажности решења дужан о овој околности обавестити и јавног тужиоца ради евентуалног предузимања кривичног прогона лица које се бави надриписарством.

А М А Н Д М А Н XIV

У члану 50. став 2. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „с тим да тај рок не може бити дужи од 30 дана.“

О б р а з л о ж е њ е

Неспорно је да орган може дозволити да поједине радње у поступку предузме у име странке лице које није приложило пуномоћје, јер то је у интересу и странке и вођења поступка, али под условом да пуномоћје приложи у року који орган одреди. Сматрамо да тај крајњи рок треба одредити законом, што предлажемо овим амандманом.

А М А Н Д М А Н XV

У члану 52. став 3. речи: „изузев док траје нека радња у поступку“ замењују се речима: „с тим да је дужан да странку заступа још 30 дана као и за време трајања неке радње у поступку- док странка не обезбеди другог пуномоћника.

О б р а з л о ж е њ е

Отказ пуномоћја од стране пуномоћника не сме да шкоди интересима странке и самом поступку, те предлажемо да пуномоћник, у случају отказа пуномоћја има обавезу да заступа странку још 30 дана (анalogија са обавезом адвоката) као и док траје нека каква радња у поступку.

А М А Н Д М А Н XVI

У члану 55. став 1. мења се и гласи:

„Ако се поступак не води на језику странке или другог учесника у поступку, преводи им се, на њихов захтев, ток поступка и омогућава обавештавање на њиховом језику и писму.“

О б р а з л о ж е њ е

Амандман представља усаглашавање са Уставом законске норме о језику и писму на којем се води поступак.

А М А Н Д М А Н XVII

У члану 62. реченица: „Ако не може да утврди који је орган надлежан упозорава подносиоца да ће, без одлагања, решењем одбацити поднесак због ненадлежности.“ брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Норма из члана 62. Предлога закона - „Ако орган није надлежан да прими поднесак који му се предаје или саопштава прослеђује га надлежном органу и о томе обавештава подносиоца„, гарантује правну сигурност странака. Обавеза је органа да зна који је орган надлежан за поступање у управној ствари, аналогно правосудном начелу „Iura novit curia“. Дакле, најмања мера знања администрације је познавање стварне надлежности органа. Уосталом, закон садржи одредбе о сукобу надлежности, па ако је орган и погрешио у прослеђивању поднеска, примењиваће се те норме.

А М А Н Д М А Н XVIII

У члану 64. став 1. речи: „о свом трошку“ и речи: „о њеном трошку“ замењују се речима: „о трошку органа“.

Став 7. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Право на разгледање списка кроз право странке да умножи или добије копију списка и да јој се копија списка достави преко поште или на други погодан начин, не сме бити условљено плаћањем трошкова, односно ти трошкови требају да падају на терет органа, те у том смислу аамандманом интервенишемо на став 1. и, следствено томе, тражимо и брисање става 7.

А М А Н Д М А Н XIX

У члану 69. став 4. мења се и гласи:

„(4)Више од пет странака у истом поступку које немају супротне интересе и заједничког пуномоћника могу да одреде заједничког пуномоћника за пријем обавештења.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да није у складу са интересима странке и начелима закона да орган одређује заједничког пуномоћника за пријем обавештења, без обзира што се ради о више од пет странака у истом поступку које немају супротне интересе и заједничког пуномоћника. Ово и из разлога што у току поступка интереси поједињих странака могу да постану супротстављени.

А М А Н Д М А Н XX

Члан 70. мења се и гласи:

„Члан 70.

- (1) Обавештавање електронским путем одвија се сагласно закону и обавезно укључује потврду којом се доказује пријем документа,
- (2) Обавештавање електронским путем изједначава се са достављањем.“

О б р а з л о ж е њ е

Предлог закона наводи формално и неформално обавештавање електронским путем, при чemu не дефинише нити одређује шта је то неформално обавештавање. Сматрамо да обавештавање електронским путем не треба разграничивати већ његову суштину нормирати како је то предложено амандманом.

А М А Н Д М А Н ХХI

Члан 71. мења се и гласи:

„Члан 71.

- (1) Обавештавање путем поште врши се препорученом поштом.
- (2) Писмено које је упућено препорученом поштом примљено је на дан који стоји у потврди о пријему пошиљке.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да обавештавање странке мора да се врши искључиво препорученом поштом, никако обичном. Такође, увођење претпоставке када је странка примила писмено („сматра се“), уводи правну несигурност, отежава положај странке и доводи у питање легитимитет самог поступка.

А М А Н Д М А Н ХХII

У члану 78. став 3. речи: „десет дана“ замењују се речима: „15 дана“.

О б р а з л о ж е њ е

Протеком одређеног рока од дана када је писмено објављено на веб презентацији и огласној табли органа претпоставља да је јавно достављање извршено. Овај рок од 15 дана, како је предложено амандманом, а не 10 дана, како је дато у Предлогу закона, јесте усаглашавање са нормираним роковима из других чланова Предлога закона.

А М А Н Д М А Н ХХIII

У члану 85. став 3. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „уколико је поступак окончан неповољно за њу.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да, када је првостепени поступак покренут захтевом странке, она треба да сноси трошкове поступка само услучају ако је тај поступак окончан неповољно за њу. Ово, између остalog, и аналогно решењима из других процесних закона (парничног, кривичног, прекршајног).

А М А Н Д М А Н ХХIV

У члану 90. став 4. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Став (4) прописује да при покретању поступка по службеној дужности орган узима у обзор и представке грађана и организација и упозорења надлежних органа. Ово решење треба брисати из три разлога: Нејасно је и неодређено шта значи да орган „узима у обзор...представке..и упозорења“. Друго, ово уводи правну несигурност јер тиме може да се прејудицира исход поступка и утиче на самосталност органа у одлучивању. Треће, ставом 2. овог члана јасно је прописано да се поступак покреће по службеној дужности кад је то прописом одређено или кад орган утврди или сазна да је, с обзиром на чињенично стање, неопходно да се заштити јавни интерес.

А М А Н Д М А Н ХХV

У члану 92. став 1. тачка 2. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Став 1. тачка 2) прописује да орган одбацује захтев странке за покретање поступка ако није надлежан за одлучивање о управној ствари, а не може да одреди ко је надлежан. Сматрамо да ово треба брисати из Предлога закона јер је обавеза органа да зна који је орган надлежан за поступање у управној ствари, аналогно правосудном начелу „Iura novit curia“. Дакле, најмања мера знања администрације је познавање стварне надлежности органа. Уосталом, закон садржи одредбе о сукобу надлежности, па ако је орган и погрешio у прослеђивању поднеска, примењиваће се те норме.

А М А Н Д М А Н ХХVI

У члану 98. став 2. мења се и гласи:

„(2) Сматра се да је странка одустала од захтева и ако њено понашање очигледно указује да није заинтересована да учествује у поступку.“

О б р а з л о ж е њ е

Формулација става (2) Предлога закона „Сматра се да је странка одустала од захтева и ако њено понашање очигледно указује да више нема интереса да учествује у поступку“ може погрешно да конклудира да се ради о правном интересу странке, што је материјално-правни институт. Решење предложено амандманом је јасније и прецизније.

А М А Н Д М А Н ХХVII

У члану 103. став 1. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „као и у друге податке којима располажу државни и други органи.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је орган је дужан да по службеној дужности, у складу са законом, врши увид, прибавља и обрађује податке о чињеницама о којима се води службена евиденција, а који су неопходни за одлучивање (члан 9. став (3) овог закона). Исто тако, међутим, сматрамо да начело делотворности и економичности поступка може бити у потпуности примењено само ако се законом обавеже орган да врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање **НЕ САМО ОНИХ О КОЈИМА СЕ ВОДИ СЛУЖБЕНА ЕВИДЕНЦИЈА, већ и о оним чињеницама о којиа се неводи службена евиденција а истима располажу државни и други органи.** Управо је оваквих чињеница највише у правном саобраћају, евиденције у многим управно-правним областима нису устројене или су тек делимично успостављене, па сматрамо да се делотворност и економичност поступка може постићи кроз предложено амандманско решење.

А М А Н Д М А Н ХХVIII

У члану 104. став 1. тачка 2. после речи: „службених евиденција“ додају се речи: као и у других података којима располажу државни и други органи.“.

О б р а з л о ж е њ е

Амандман представља усаглашавање са амандманом на члан 103.

А М А Н Д М А Н ХХIX

У члану 108. после става 3. додаје се нови став 4. који гласи:

„(4) Ако се поступак у коме се решава претходно питање покреће на захтев неуке странке, поступиће се у складу са ставом 1. овог члана.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да покретање поступка по претходном питању, када се ради о неукој страници, треба одступити од правила из става 2. односно наметати обавезу правно некој страници која јесте покренула управни поступак, али је неука, да она покреће пред судом или другим органом поступак за решавање претходног питања, те да уколико то не учини сматраће се да је одустала од захтева. Амандманско решење је у складу са начелима закона.

А М А Н Д М А Н ХХX

У члану 112. став 6. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Прописивиње изузетка од правила о искључењу јавности на начи прописан ставом 6. тако да овлашћено службено лице може допустити да усменој расправи присуствују поједина службена лица и научни и јавни радници, ако је присуство значајно за њихову службу или рад, без обзира што их орган упозорава да су

дужни да као тајну чувају све што су сазнали на усменој расправи, према нашем мишљењу је погрешно и не погодује циљевима и суштини овог правног института.

А М А Н Д М А Н XXXI

У члану 121. став 5. после речи: „службеној евиденцији“ додају се речи: „односно код којег државног и другог органа“.

О б р а з л о ж е њ е

Мишљења смо да правну претпоставку по којој се сматра да је странка поднела исправу и кад обавести орган о томе у којој се службеној евиденцији налази одговарајући запис који је доступан органу, треба допунити нормом предложеном у амандману, дакле и запис који је у поседу државног органа који не води службену евиденцију.

Управо је оваквих исправа највише у правном саобраћају, евиденције у многим управно-правним областима нису устројене или су тек деломично успостављене, па сматрамо да се делотворност и економичност поступка може постићи кроз предложено амандманско решење.

А М А Н Д М А Н XXXII

У члану 122. став 1. тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „само ако орган не може такву исправу прибавити.“

О б р а з л о ж е њ е

Решење по ком овлашћено службено лице може странци која се позива на исправу наложити да је поднесе, ако странка њоме располаже или може да је прибави, није у складу са проглашеним начелима закона, те предлажемо амандманско решење по којем је дужност прибављања исправе првенствено обавеза органа.

А М А Н Д М А Н XXXIII

У члану 145. у ставу 2. речи: „30 дана“ замењују се речима: „15 дана“, тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „а у изузетно сложеној управној ствари у року од 30 дана.“

У ставу 3. речи: „60 дана“ замењују се речима: „30 дана“, тачка на крају реченице замењује се запетом и додају се речи: „а у изузетно сложеној управној ствари у року од 60 дана.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да у ситуацији када је поступак покренут по захтеву странке или по службеној дужности, а у интересу странке, и када се о управној ствари одлучује у поступку непосредног одлучивања, примерен и доволjan рок издавања решења треба да износи 15 дана од покретања поступка, а у изузетно сложеној управној ствари -30 дана.“

Такође, сматрамо да у ситуацији када је поступак покренут по захтеву странке или по службеној дужности, а у интересу странке, и када се о управној ствари не одлучује у поступку непосредног одлучивања, примерен и довољан рок издавања решења треба да износи 30 дана од покретања поступка, а у изузетно сложеној управној ствари -60 дана.

Амандманска решења у складу су са прокламованим начелима закона.

А М А Н Д М А Н XXXIV

У члану 149. број: „30“ замењује се бројем: „15“.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да рок за доношење решења којим се одлучује по приговору треба да износи 15 дана од пријема приговора, што је у складу са начелима закона.

А М А Н Д М А Н XXXV

У члану 210. став 2. речи: „могу да захтевају“ замењују се речима: „у обавези су да захтевају“.

О б р а з л о ж е њ е

Могућност Министарства и других органа управе у вршењу надзора над применом овог закона да захтевају покретање дисциплинског поступка против овлашћеног службеног лица, односно одговорног лица које по службеној дужности не изврши увид у чињенице о којима се води службена евиденција, које на захтев органа који води поступак бесплатно не уступи податке о којима води службену евиденцију у року утврђеном законом, не изда решење у року утврђеном законом или не достави списе другостепеном органу или суду надлежном за управне спорове у роковима утврђеним законом, треба заменити императивном нормом, у циљу доследног спровођења овог закона.

А М А Н Д М А Н XXXVI

У члану 212. реч: „девет“ замењује се речју: „шест“.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је рок од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона довољан и примерен рок у ком ће Влада донети пропис из члана 42. став (6) овог закона (Ближи услови, критеријуми и мерила који се примењују у поступку одређивања јединственог управног места, као и начин сарадње надлежних органа у вези са поступањем и обављањем послова на јединственом управном месту).

А М А Н Д М А Н XXXVII

У члану 214. став 1. речи: „2018. године“ замењују се речима: „2017. године“.

О б р а з л о ж е њ е

Усклађивање посебних закона којима су уређена поједина питања управног поступка у појединим управним областима са одредбама овог закона, према нашем мишљењу, може и мора да се изврши до 1. јуна 2017. године како би се омогућила примена овог закона.

А М А Н Д М А Н XXXVIII

У члану 215. речи: „истеком 90 дана од дана ступања“ замењују се речју: „ступањем“.

О б р а з л о ж е њ е

Чланом 215. прописано је да одредбе закона и других прописа према којима се установљава обавеза за странку и другог учесника у поступку да органу достављају податке о чињеницама о којима се води службена евиденција, супротно одредбама

члана 9.

((1) Орган је дужан да странкама омогући да успешно и целовито остваре и заштите права и правне интересе.

(2) Поступак се води без одувлачења и уз што мање трошкова по странку и другог учесника у поступку, али тако да се изведу сви докази потребни за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања.

(3) Орган је дужан да по службеној дужности, у складу са законом, врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање о којима се води службена евиденција, да их прибавља и обрађује.

(4) Орган може од странке да захтева само оне податке који су неопходни за њену идентификацију и документе који потврђују чињенице о којима се не води службена евиденција.)

и члана 103. овог закона,

((1) Орган је дужан да по службеној дужности, у складу са законом, врши увид, прибавља и обрађује податке о чињеницама о којима се води службена евиденција, а који су неопходни за одлучивање (члан 9. став (3) овог закона).

(2) Ако службену евиденцију води други орган, орган који води поступак дужан је да хитно затражи податке, а замољени орган да бесплатно уступи податке у року од 15 дана, ако није друкчије прописано. Ако се тражени подаци могу добити електронским путем, замољени орган их доставља у најкраћем року.

(3) У поступку који се покреће по захтеву странке орган може да врши увид, прибавља и обрађује личне податке о чињеницама о којима се води службена евиденција када је то неопходно за одлучивање, осим ако странка изричito изјави да ће те податке прибавити сама. Ако странка у року не поднесе личне податке неопходне за одлучивање органа, захтев за покретање поступка ће се сматрати неуредним (члан 59. став (2) овог закона)).

престају да важе истеком 90 дана од дана ступања на снагу овог закона.

Не постоји нити један разуман разлог да тек након три месеца од ступања на снагу овог закона престају да важе одредбе ових прописа, нити је јсно због чега је Предлагач прописао овај рок. Дакле, амандманом предлажемо да одредбе тих прописа престају ступањем на снагу овог закона (8-ог дана од дана службеног објављивања).

А М А Н Д М А Н XXXIX

Члан 217. мења се и гласи:

„Члан 217.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”, а примењује се од 1. јануара 2017. године, изузев одредабе чл. 9, 103. и 207. овог закона које почињу да се примењују ступањем на снагу овог закона.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је рок од скоро једне године од објављивања овог закона примерен и довољан временски период да се органи и странке који поступају по овом закону припреме за његову примену (*vakacio legis*). Такође, одредабе чл. 9, 103. и 207. овог закона треба да се примењују одмах, тј. ступањем на снагу закона (8-ог дана од дана службеног објављивања).

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Марко Ђуришић

проф. др Николај Стојадиновић

Александар Сенић

Биљана Хасановић-Корад

Гордан Богдановић

Бранка Каравидић

Слободан Колић

др Мирољуб Маринковић

др Ст. Благоје Ђорђић др стом.

Грађан Ђорђе

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
26. фебруар 2016. године
Београд

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01 02 - 2667			16

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине Републике Србије,
на Предлог закона о општем управном поступку подносимо следећи:

АМАНДМАН

Члан 1. Предлога закона о општем управном поступку мења се и гласи:

„Управни поступак јесте скуп правила која државни органи и организације, органи и организације покрајинске аутономије и органи и организације јединица локалне самоуправе, установе, јавна предузећа, посебни органи преко којих се остварује регулаторна функција и правна и физичка лица којима су поверена јавна овлашћења (у даљем тексту: органи) примењују када поступају у управним стварима.”

О б р а з л о ж е њ е

Извршено је терминолошко усклађивање како би било што јасније да управни поступак чине правила која примењују, када поступају у управним стварима, не само државни органи и органи покрајинске аутономије и јединица локалне самоуправе, већ и организације (покрајинске аутономије, јединица локалне самоуправе и др), и не само појединци већ и правна лица којима су поверена јавна овлашћења, чиме се доприноси прецизности овог члана Закона.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Rakic

Катарина Ракић

Marinovic

проф.др Владимир Маринковић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
26. фебруар 2016. године
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-266/16		

1605

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о општем управном поступку, подносимо амандмане:

А М А Н Д М А Н I

У Предлогу закона о општем управном поступку, члан 62. мења се и гласи:

„Члан 62.

Ако орган није надлежан да прими поднесак који му се предаје или саопштава, прослеђује га надлежном органу и о томе обавештава подносиоца. Ако не може да утврди који је орган надлежан, упозорава подносиоца да ће, без одлагања, решењем одбацити поднесак због ненадлежности.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је измена предложена амандманом у складу са правописом и граматиком српског језика.

А М А Н Д М А Н II

У члану 78. став 1. тачка 1) мења се и гласи:

„1) ако ниједан други начин достављања није могућ;“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је измена предложена амандманом у складу са правописом и граматиком српског језика.

А М А Н Д М А Н III

У члану 106. став 3. мења се и гласи:

„(3) Орган је дужан да упозори странку, сведока и вештака да могу да ускрате давање изјаве, односно сведочење или вештачење под условима прописаним овим законом, као и да је давање лажног исказа кривично дело.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је измена предложена амандманом у складу са правописом и граматиком српског језика.

А М А Н Д М А Н IV

У члану 171. став 4. мења се и гласи:

„(4) По поништавању побијаног решења другостепени орган ће проследити предмет на поновни поступак првостепеном органу, само ако је потребно да се у тој управној ствари донесе ново решење.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је измена предложена амандманом у складу са правописом и граматиком српског језика.

А М А Н Д М А Н V

У члану 176. став 1. тачка 4) мења се и гласи:

„4) ако колегијални орган није одлучивао у прописаном саставу или ако за решење није гласала прописана већина чланова колегијалног органа;“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је измена предложена амандманом у складу са правописом и граматиком српског језика.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Зоран Живковић

Владимир Павићевић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група Демократска странка
26. фебруар 2016. године
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26.02.2016

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-1667		16

ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине на Предлог закона о општем управном поступку подносимо амандмане:

АМАНДМАН I

У Предлогу закона о општем управном поступку, члану 2. став 1. мења се и гласи:

„Управна ствар, у смислу овог закона, јесте скуп аката и радњи којима орган, непосредно примењујући законе, друге прописе и опште акте, одлучује о правима или обавезама странке, штитећи при том права трећих лица и остварујући јавни интерес“.

Став 2. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Управна ствар не може бити ситуација, а посебно не „појединачна ситуација“. Најпре, реч „ситуација“ асоцира на неконтролисано тренутно стање, што управна ствар није, напротив. Друго, придев „појединачна“ уз именицу „ситуација“ не иде у граматичком и језичком смислу, јер је придев исувише конкретан за примену на тако апстрактан појам. Каква ситуација би могла бити другачија, групна, скупна или каква год изузев појединачна? Али, није ни појединачна. Напротив, управна ствар је састављена од низа аката и радњи које се организовано спроводе на основу закона и то тако треба и рећи.

Даље, не може се рећи да орган „правно или фактички утиче на положај странке тако што закључује управне уговоре“. Какви су то уговори, чији би темељ морао бити у равноправности уговорних страна, у којем једна страна на сваки могући начин (правно и фактички) утиче на положај друге? Осим тога, не прихватамо постојање нити гарантних аката, нити управних уговора, па се последњи део реченице брише у целини.

Став други се брише због тога што, осим што управна ствар није „ситуација“, не може бити допуштено да сваки посебан закон дефинише управну ствар на начин који би се суштински разликовао од дефиниције која је прописана ЗУП-ом. ЗУП је темељни закон управне материје, па се сви појмови управних ствари, одређени посебним законима, морају уклопити у основну дефиницију управне ствари ЗУП-а.

АМАНДМАН II

У члану 3. став 2., после речи: „са основним начелима одређеним овим законом и“ додају се речи: „ако се тиме“, а после речи: „ниво заштите права и правних интереса странака“ додају се речи: „остваривања јавног интереса или заштите интереса трећих лица“ и запета.

О бразложење

Осим што се води рачуна о томе да се поједина питања управног поступка у посебним законима не уреде тако да се повреде права странака, мора се водити рачуна и о јавним интересима трећих лица, који такође не смеју бити повређени.

АМАНДМАН III

У члану 4. став 1. мења се и гласи:

„У управном поступку у службеној употреби је српски језик и Ћириличко писмо, а службена употреба другог језика и писма допуштена је на начин и под условима прописаним законом“.

Став 2. брише се.

О бразложење

Довољно је прописати који је језик примаран у службеној употреби, а остале појединости о томе су утврђене посебним законом.

АМАНДМАН IV

У члану 6. став 1. брише се.

Досадашњи став 2. постаје став 1., а после речи: „Када се странци и другом учеснику у поступку”, додају се речи: „ограничава право или”

О бразло жење

Одредба став 1. је непотребно гломазна и рогобатна. Све се једноставно може рећи на начин који је предложен изменама другог става.

АМАНДМАН V

Назив изнад члана 7. мења се и гласи:

„Начело заштите права странака и остваривање заштите јавног интереса”

О бразло жење

Јавни интерес се остварује заштитом истог.

АМАНДМАН VI

У члану 8. став 1., речи: „незнање и”, бришу се.

У ставу 2. реч „упозорава” замењује се речју: „упозориће”

Став 3. брише се.

О бразло жење

Обрисати реч „незнање” и „неукост” су синоними, једна је сувишна.

Граматички исправан временски облик је „упозориће,” а не „упозорава”.

Трећи став се брише као непотребан. Другим ставом је прописана обавеза органа да упозори странку увек када сазна или оцени да странка има основ за остарење неког права, па ће то учинити и ако дође до измене прописа.

АМАНДМАН VII

У члану 9. после става 4. додаје се став 5. који гласи:

„Под службеном евиденцијом сматра се евиденција која је установљена законом, односно другим прописом, а којом се организовано региструју подаци или чињенице за одређене намене, односно за потребе одређених корисника.”

О б р а з л о ж е њ е

У предлогу ЗУП-а је изостављена дефиниција „службене евиденције“, а у питању је основни пропис у којем се тај појам мора одредити.

АМАНДМАН VIII

Глава II. ГАРАНТНИ АКТ, назив изнад члана 18. и члан 18. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Нејасна је предност увођења овог појма у ЗУП. Прво, ЗУП не прописује гарантни акт као своју творевину, већ ће гарантни акти бити донети тек онда ако је то неким другим, посебним законима прописано. Па, ако је тако, онда ће ти други прописи уредити правила везана за примену тог института. Ако је ЗУП хтео поставити основе и начекла на којима овај акт треба да почива, није ни у томе успео, Зашто?

Најпре, у образложењу предности овог института указује се да се издавањем два акта (гарантног и након тога, управног), неће додатно трошити време за поступање управног органа, јер ће се управни акт донети веома брзо будући да ће време утрошено за доношење гарантног акта бити „компензовано“ код доношења управног акта. Ово стога што је органу довољно само да утврди да ли се правни основ није променио и да ли је чињенично стање остало исто, па ће управни акт бити донет знатно брже. Међутим, није баш тако. Ако је истина да је могуће брзо утврдити да се није правни основ променио, то се не може рећи код упоређивања чињеничног стања. Потребно је најпре преиспитати какво је било чињенично стање у време доношења гарантног акта, па утврдити чињенично стање у време доношења управног акта, па упоредити та два чињенична стања и коначно, донети одлуку о томе да ли ће бити донет управни акт сагласан гарантном акту, или не. То не иде баш тако брзо.

Даље се тврди да се гарантним актом постиже правна сигурност, јер ће привредник знати да ће добити повољан управни акт (сагласан гарантном акту), наравно под условом да се не промени чињенично стање и правни основ на темељу којих је донет гарантни акт. Међутим, каква је предност таквих гаранција? Ако чињенично стање и правни основ дају подлогу за доношење управног акта и након годину дана, онда је свеједно да ли је претходно донет гарантни акт или није – управни акт који је повољан за странку мора бити донет. Заправо, под „гаранцијама“ се обично подразумева чврсто обећање да ће нешто бити извршено у наредном периоду, без обзира на промену околности, што овде није случај. Након издавања гарантног акта, на питање странке да ли ће у року од годину дана добити управни акт према гаранцији (сагласан гарантном акту), без обзира на промену закона, орган ће одговорити одречно, а на питање да ли ће ипак

добити тражени управни акт ако се не промени пропис, али се промене неке околности, одговор ће поново бити одречан. Таква гаранција нема никакав логичан смисао. Када дође моменат за издавање управног акта, морају бити испуњени сви правни и чињенични услови за доношење законитог управног акта управо у време када се управни акт доноси, а не у време од пре годину дана када је донет гарантни акт, па је потпуно свеједно постоји ли гарантни акт или не.

Ако се овоме додају још неки разлози за недоношење управног акта сагласног гарантном акту, који могу бити прописани посебним законом, онда је јасно да овај институт нема никакав практичан значај у управном поступку, па га треба брисати из закона.

АМАНДМАН IX

Члан 19. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА VIII.

АМАНДМАН X

Члан 20. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА VIII.

АМАНДМАН XI

Члан 21. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА VIII.

АМАНДМАН XII

Глава III. УПРАВНИ УГОВОР, назив изнад члана 22. и члан 22. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Неприхватљив институт у управном поступку. Уговори, по својој природи, општеприхваћеном схваташу и закону, представљају сагласност волја два или више равноправних субјеката и та равноправност је темељ на којем почивају уговорни односи.

Међутим, управни уговори предложени на овај начин, у потпуности дерогирају темељ уговора који је горе поменут.

Чланом 23. став 1. допушта се могућност да свака уговорна страна може захтевати да се уговор измени и прилагоди насталим околностима које се раније нису могле предвидети, ако се околности толико измене да је испуњење уговора за једну уговорну страну постало битно отежано, да би потом, у ставу 2. истог члана било прописано да само орган (дакле, само једна уговорна страна) може решењем одбити захтев друге стране (физичког или правног лица) ако би измена уговора штетила јавном интересу. Друга страна нема ту могућност. У пракси, то би значило да се орган увек може позивати на заштиту јавног интереса када је испуњење уговора за орган повољно, а за другу страну није, јер орган је орган јавне власти и увек у позадини стоји јавни интерес. И не само то. Ако орган захтева измену уговора а друга страна то одбије, орган може једнострano радкинути уговор, што обрнуто није случај.

Затим, странка не може раскинути уговор чак и ако орган не испуњава своје уговорне обавезе (може само изјавити некакав приговор чија је ефикасност непозната и спорна), док орган може у обрнутом случају раскинути уговор без потешкоћа.

На крају, чланом 26. се прописује да ће се се на управне уговоре тек супсидијарно примењивати одредбе базног прописа за ову материју . закона којим се уређују облигациони односи, док за основну примену закон прописује самог себе. Одредба којом закон налаже да се за поједине његове институте примењује он сам, вероватно још није забележена у законодавној пракси и правној теорији.

АМАНДМАН XIII

Назив изнад члана 23. и члан 23. бришу се.

О б р а з л о ж е љ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА XII.

АМАНДМАН XIV

Назив изнад члана 24. и члан 24. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА XII.

АМАНДМАН XV

Назив изнад члана 25. и члан 25. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА XII.

АМАНДМАН XVI

Назив изнад члана 26. и члан 26. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Овај амандман је последица АМАНДМАНА XII.

АМАНДМАН XVII

У члану 29. став 4. речи: „у року од осам дана“ замењују се речима: „у прописаном року“.

О б р а з л о ж е њ е

Речи „у року од осам дана“ замењују се речима „у прописаном року“ због тога што је у ставу 3. прописано да се уверења и исправе издају у року од осам дана, ако посебним прописом није другачије одређено. Према томе, допушта се да тај рок може бити и дужи од осам дана ако је тако одређено посебним прописом, па ако је, примера ради, посебним прописом одређен рок од 15 дана за издавање уверења или исправе, странка би могла изјавити жалбу по истеку рока од 8 дана (по садашњем предлогу ЗУП-а), иако рок од 15 дана утврђен посебним прописом још није истекао.

АМАНДМАН XVIII

У члану 30. став 2. после речи: „Уверење или друга исправа“ додају се речи: „о чињеницама о којима се води службена евиденција“.

О б р а з л о ж е њ е

Нијеовољно рећи само „Уверење или друга исправа“, јер такви акти могу бити издати и о чињеницама о којима се води службена евиденција. Без обзира што рубрум говори о уверења о чињеницама о којима не воде службену евиденцију, чланови прописа морају бити потпуно прецизни, јер у правничкој комуникацији постоји само позивање на чланове закона, а не и на наслове поједињих одељака. Зато је битно убацити речи које су предложене у ставу 2.

АМАНДМАН XIX

У члану 35. став 1. после речи: „онај“ додаје се реч: „орган“.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је ово јаснија и прецизнија формулатија.

АМАНДМАН XX

Назив одељка , назив изнад члана 39. и члан 39. мењају се и гласе:

**„2. Службено лице надлежно за поступање у управној ствари
Појам надлежног службеног лица и пренос надлежности**

Члан 39.

(1) Орган поступа у управној ствари преко службеног лица надлежног за поступање у управној ствари (у даљем тексту: надлежно службено лице).

(2) Надлежно службено лице, у смислу овог закона, јесте лице које је распоређено на радно место у чији опис спадају и послови вођења поступка и/или одлучивања у управној ствари.

(3) Ако службено лице није одређено, поступак води и решење у управном поступку доноси руководилац органа.

(4) У случају из става 3. овог члана, руководилац органа може посебним решењем којим одлучује о правима и обавезама запослених, одредити лица надлежна за вођење поступка и лица надлежна за одлучивање у управним стварима.

(5) Постављањем на огласну таблу органа објављује се која су службена лица надлежна за одлучивање у управним стварима, а која за вођење поступка.

(6) Ако управни поступак води колегијални орган, он може да овласти свог члана да припрема одлуку у управној ствари.“

О б р а з л о ж е њ е

Не може се употребити термин „Овлаћено службено лице“ због тога што асоцира на терминологију аката којима се уређује рад безбедносних и других репресивних органа јавне власти („ОСЛ“) што није добро. осим тога, службено лице о којем је реч уопште није „овлашћено“, већ његова обавеза управног поступања произилази из описа радног места.

Додаје се став нови став 4. којим се омогућава да руководилац органа пренесе надлежност на друго лице, а у наредном ставу се рећи „на погодан начин“ замењују прецизирањем начина на који ће бити објављено која су лица надлежна за управно поступање- дакле, постављањем на огласну таблу информације о томе

АМАНДМАН XXI

У називу изнад члана 40. реч: „овлашћеног“ замењује се речју: „надлежног“

У члану 40. став 1. реч: „овлашћено“ замењује се речју: „надлежно“

У ставу 2. реч: „овлашћено“ замењује се речју: „надлежно“

У ставу 3. речи: „овлашћеног“ и „овлашћено“ замењује се речима: „надлежног“ и „надлежно“

У ставу 4. реч: „овлашћеног“ замењује се речју: „надлежног“

У ставу 5. реч: „овлашћено“ замењује се речју: „надлежно“, а после речи: „службено лице“ додаје се запета и речи: „односно колегијални орган“.

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је ово јаснија и прецизнија формулатија.

АМАНДМАН XXII

У називу изнад члана 41. реч: „овлашћеног“ замењује се речју: „надлежног“

У члану 41. став 1. реч: „овлашћеног“ замењује се речју: „надлежног“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је ово јаснија и прецизнија формулатија.

АМАНДМАН ХХIII

У члану 48. став 2. после речи: „огласној табли органа“ брише се тачка и додају се запета и речи: „односно у Службеном гласнику РС.“

О б р а з л о ж е њ е

Сматрамо да је ово јаснија и прецизнија формулатија.

АМАНДМАН ХХIV

У члану 52. став 1. мења се и гласи:

„Пуномоћје престаје смрћу или губитком пословне способности или променом законског заступника странке.“ и додаје престанком правног лица.
Ст. 2. и 3. бришу се.

О б р а з л о ж е њ е

Пуномоћје је лична изјава, а не наследна.

АМАНДМАН ХХV

У члану 55. став 2. после речи: „преко тумача“ додају се речи: „или трећих лица“.

О б р а з л о ж е њ е

Слепи су такође особе са инвалидитетом, али они немају тумача, јер они чују, а не виде текст па им неко чита

АМАНДМАН ХХVI

У члану 69. став 4. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Свако може по Уставу да има свог заступника, јер је то лична изјава дата заступнику или пуномоћнику. Овај став намеће да ако је исти интерес виште од пет странака морају да имају једног заступника, нпр. шта ако су сродници који нису у добним односима, и из који редова би био постављен заједнички заступник?

АМАНДМАН XXVII

У члану 71. став 2. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

Како могу да се рачунају рокови, када је на пример уручено пошти или оператору, а неко је код тетке у Америци на месец дана, ваљда када му буде уручено или нека се смисли други начин доставе, а још мање да странка доказује своју немогућност пријема поште.

АМАНДМАН XXVIII

У члану 74. став 2. после речи: „као и после 20 сати“ додају се запета и речи: „када се управна ствар тиче остварења законом заштићених јавних интереса“.

О б р а з л о ж е њ е

Узнемирање грађана у дане викенда и у „невреме“ мора бити праћено разумним законским објашњењем, па није доволно рећи само да су у питању „нарочито важни разлози“

АМАНДМАН XXIX

У члану 118. став 1. мења се и гласи:

„Јавна исправа је исправа коју, у прописаном облику и у границама своје надлежности издаје орган о чињеницама о којима води службену евиденцију, идентично подацима из те евиденције.“

О б р а з л о ж е њ е

Законски одељак под називом „Исправе“ садржи само одређење јавне исправе, па није јасно због чега је назван тако уопштеним називом, ако не садржи одређење још неких исправа које се, у смислу закона, не сматрају јавним. Међутим, и сам појам јавне исправе предложен у ставу 1. није адекватан. Из њега произилази да је битно да орган изда било какву исправу за коју је надлежан да изда и која испуњава услове форме (потврда, уверење), па да се та исправа сматра јавном, без обзира на садржину исправе. Међутим, јавна исправа је само она исправа која садржи податке о којима се води службена евиденција. Али, ако

орган издаје потврду или уверење о чињеницама о којима не постоји службена евиденција, онда то није јавна исправа, нити има доказну снагу јавне исправе, већ тврђња органа о одређеним чињеницама о којима има некаква сазнања, а доказна снага овог доказног средства није иста као доказна снага јавне исправе. Њена доказна снага би се могла изједначити са доказном снагом исказа сведока, за разлику од јавне исправе која садржи чињенице и податке за које важи претпоставка веродостојности, односно оран поступка их сматра утврђеним ако је јавна исправа издата у границама овлашћења органа и у прописаној форми.

АМАНДМАН XXX

После члана 121. додаје се члан 121а, који гласи:

„Члан 121а

Службена исправа је исправа коју, у прописаном облику и у границама своје надлежности, издаје орган о чињеницама о којима не води службену евиденцију, а које је утврдио у доказном поступку.”

О б р а з л о ж е њ е

Ако орган издаје потврду или уверење о чињеницама о којима не постоји службена евиденција, онда то није јавна исправа, нити има доказну снагу јавне исправе, већ тврђња органа о одређеним чињеницама о којима има некаква сазнања, а доказна снага овог доказног средства није иста као доказна снага јавне исправе. Њена доказна снага би се могла изједначити са доказном снагом исказа сведока, за разлику од јавне исправе која садржи чињенице и податке за које важи претпоставка веродостојности, односно оран поступка их сматра утврђеним, ако је јавна исправа издата у границама овлашћења органа и у прописаној форми. Увођењем појма „Службена исправа”, прави се јасна разлика између различитих исправа, а израз је адекватан због тога што исправу издаје орган вршећи своје службене задатке и законске обавезе.

АМАНДМАН XXXI

У члану 139. став 3. мења се и гласи:

„Ради привременог уређивања спорних питања или односа, орган може и пре окончања поступка донети решење које се заснива на чињеницама које су познате у време његовог доношења (привремено решење).”

После става 5. додаје се став 6. и гласи:

„Делимично, допунско и привремено решење орган доноси на захтев странке или по службеној дужности када је то у јавном интересу, интересу учесника у поступку или у интересу поступка.”

Досадашњи став 6. постаје став 7. у коме се речи: „као самостална решења“ замењују речима: „самосталним решењима“.

О б р а з л о ж е њ е

У одредби се недоследно одређује шта је повод за доношење ових решења, па се негде истиче „на захтев странке или по службеној дужности“, а негде се то ни не помиње. Зато се убацује нови став 6. којим се за сва решења прописује да се доносе „на захтев странке или по службеној дужности“, с тим што се додају разлози за доношење таквих решења, јер се у Предлогу закона спомиње само да орган „може донети“ такво решење, или да ће то учинити „према околностима случаја“, не наводећи разлоге због којих ће то учинити, као да је то потпуно слободна воља органа. А не би требало да буде. Може се рећи „третирају се као самостална“, али не може „сматрају се као самостална“, већ „сматрају се самосталним“

АМАНДМАН XXXII

У члану 140. реч: „изузетно“ брише се, а после речи: „у усменом облику“ додају се речи: „само под условима и на начин прописан овим законом“.

О б р а з л о ж е њ е

Непотребно је и непрецизно рећи да се решење доноси у усменом облику „изузетно“, јер то је само флоскула која не упућује ни на шта. Закон прописује ситуације у којима се доноси усмено решење (члан 143).

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Наташа Вучковић

Дејан Николић

Весна Мартиновић

Горан Ђирић

Бранка Божковић

Весна Марјановић

Сабрина Шуканова

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ПОСЛАНИЧКА ГРУПА САВЕЗ ВОЈВОЂАНСКИХ МАЂАРА
10.02.2016. године
Београд

ПРИМЉЕНО: 10. 02. 2016 13²⁰

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-266		/6

ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине Републике Србије подносимо амандман на ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ОПШTEM УПРАВНОМ ПОСТУПКУ.

АМАНДМАН

У члану 4. Предлога закона став (2) мења се и гласи:

„На подручјима у којима је у службеној употреби и језик националне мањине, поступак се води и на језику и уз употребу писма те националне мањине, у складу са законом.“

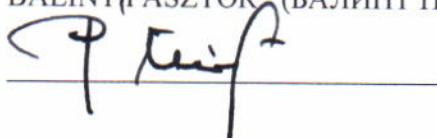
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Разлог за подношење амандмана је усклађивање са формулатијом из члана 1. став 3. Закона о службеној употреби језика и писама („Службени гласник РС“, бр. 45/91, 53/93, 67/93, 48/94, 101/05-др. закон и 30/10): „На подручјима Републике Србије на којима живе припадници националних мањина у службеној употреби су, истовремено са српским језиком и језици и писма националних мањина, на начин утврђен овим законом.“

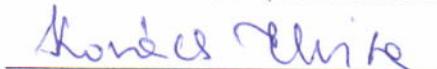
Осим тога, циљ подношења амандмана је побољшање текста предложене одредбе, користећи језички исправне формулатије.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

BÁLINT PÁSZTOR (БАЛИНТ ПАСТОР)

ELVIRA KOVÁCS (ЕЛВИРА КОВАЧ)

ÁRPÁD FREMOND (АРПАД ФРЕМОНД)

ZOLTÁN PÉK (ЗОЛТАН ПЕК)

ANNAMÁRIA VICSEK (АНАМАРИЈА ВИЧЕК)

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

13⁰⁰
16/16

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
26. фебруар 2016. године
Београд

Орг.јед.	Број	Право/Левачко
01	02-266/16	

**ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине Републике Србије,
на **Предлог закона о општем управном поступку** подносимо следећи:

АМАНДМАН

У члану 171. додаје се нови став (5) који гласи:

„(5) Ако странка поднесе жалбу против новог решења првостепеног органа, другостепени орган је дужан да поништи првостепено решење и сам реши управну ствар.“

Досадашњи став (5) постаје став (6).

О б р а з л о ж е њ е

Сагледавањем могућих ефеката решења предложених у члану 171. став (3) Предлога закона о општем управном поступку оцењено је да би, са становишта економичности и делотворности управног поступка, боље решење било то да се управни поступак оконча кад је у истој управној ствари жалба поднета други пут, односно након што је решење већ једном поништено по жалби, а предмет враћен првостепеном органу на поновно поступање.

На овај начин би се допринело заштити права и интереса странке на тај начин што би решење што пре добило својство коначности и правноснажности, чиме би се странкама омогућило да брже остваре своја права, а спречила би се ситуација у којој странка више пута иде од првостепеног до другостепеног органа и обратно, без окончавања поступка.

Такво законско решење би било у складу и са Законом о управним споровима, који предвиђа да је Управни суд, уз одсуство законом предвиђених препрека, дужан да сам реши управну ствар кад тужени орган донесе ново решење којим није поступио по ранијој пресуди (активно непоступање по пресуди). Нелогично је да се пред Управни суд поставља овакав захтев, а да се исто не захтева од другостепеног органа управе.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

K.Rakić'

Катарина Ракић

V.Marinović
проф.др Владимир Маринковић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група Демократска странка
26. фебруар 2016. године
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

16/20

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-266/16		

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о општем управном поступку, подносимо амандмане:

А М А Н Д М А Н I

У Предлогу закона о општем управном поступку, у члану 56. став 2. речи: „електронским путем и у папирном облику“ замењају се речима: „у електронском и папирном облику“.

О б р а з л о ж е њ е

Овај став ближе одређује шта се сматра писаним обликом општења, без обзира на средство комуникације (да ли се то општење одвија електронским или не-електронским путем).

А М А Н Д М А Н II

У члану 57. став 1. мења се и гласи:

„(1) Орган је дужан да на својој веб презентацији објави обавештење о начину електронског општења између органа и странке, о томе како се органу подносе захтеви, поднесци и друга електронска документа и о томе како орган странци упућује потврде, акте и друга електронска документа.“

После става 2. додају се нови ст. 3. и 4. који гласе:

„(3) Документи који се у електронском облику размењују између органа и странке, морају бити у формату који има отворену спецификацију и за чије је стварање, уређивање, читање и електронско потписивање доступан бесплатан софтвер.

(4) Формати електронских докумената за различите примене ближе се уређују прописима о канцеларијском пословању органа управе.“.

Досадашњи став 3. постаје став 5.

О б р а з л о ж е њ е

Формулација члана 57. става 1. Предлога закона потенцијално омогућава органу да избегне електронско комуницирање са грађанима, тако што на својој презентацији не би објавио одговарајуће обавештење. Ово у 21. веку представља анахрону праксу, па предложена формулатија у амандману на недвосмислен начин прописује обавезу органа да дефинише начин електронске комуникације са грађанима, при чему грађани имају могућност да се определе за комуникацију

са органом у складу са ставом 2. истог члана. Прелазни рок за примену закона даје сасвим довољно времена да се органи припреме за електронску комуникацију.

Неопходно је законом утврдити принципе који морају важити за формат докумената који размењују органи управе и грађани, како се не би дододило да грађани буду оптерећени додатним трошковима приликом комуникације са органима управе. У случају да орган управе пропише обавезно коришћење електронских докумената у неком власничком формату, чија спецификација није јавно и бесплатно доступна, као и за чије стварање, уређивање, читање и потписивање није доступан бесплатан софтвер, то би значило да се свим грађанима који желе да електронски комуницирају са органом управе потенцијално намећу додатни неразумни трошкови. Ови трошкови могу се односити на куповину лиценце за коришћење софтвера способног да манипулише подацима у власничком формату, а у неким случајевима и додатну куповину целог оперативног система, па и потпуно новог рачунара (како би овај софтвер могао да функционише). Стога се предлаже увођење нових ст. 3. и 4. у члану 57.

А М А Н Д М А Н III

У члану 72. став 2. мења се и гласи:

„(2) Лично и посредно достављање орган врши преко свог службеног лица или се врши преко поштанског оператора или електронским путем, у складу са законом.“

О б р а з л о ж е њ е

Формулација овог става дата у Предлогу закона имплицира да се електронско достављање може обавити једино путем поштанског оператора. Имајући у виду да у оба случаја начин доставе мора бити „у складу са законом“, није оправдано уводити ограничење у погледу начина доставе електронским путем, односно не треба оставити могућност да електронску доставу могу да раде државни органи или друга правна лица која испуне законске услове.

А М А Н Д М А Н IV

У члану 81. став 3. брише се.

О б р а з л о ж е њ е

У члану 81. став 1. каже да је поднесак предат у року ако надлежни орган прими поднесак пре него што рок истекне. Ово је сасвим задовољавајуће решење и нема потребе да се посебним прописом уређује шта се сматра временом пријема поднеска поднетог електронским путем (став 3.), посебно имајући у виду брзину којом се одвија електронска комуникација, као и чињеницу да је време пријема поднеска од стране надлежног органа егзактан подatak (који се додатно потврђује одмах, сагласно члану 61. став 2).

А М А Н Д М А Н В

У члану 121. став 3. на крају текста тачка се замењује запетом и додају се речи: „при чему странка може тражити да овај захтев службеног лица буде испостављен у писаном облику, са образложењем разлога због којих се сумња у веродостојност исправе или објашњавају околности због којих веродостојност исправе није могла бити проверена службеним путем.”.

О бразложење

Давање службеном лицу могућности да увек и без посебног образложења тражи оригинал исправе пружа широко дискреционо овлашћење супротно принципу из члана 103. Предлога закона (Дужност органа да прибави податке по службеној дужности), као и општим принципима добре управе.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Александар Јерков

Мр Јован Марковић

Јована Јовановић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

50

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА

Посланичка група
Лига социјалдемократа Војводине
26. фебруар 2016. године
Београд

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-266	/16	

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о општем управном поступку подносимо следећи амандман

А М А Н Д М А Н

У члану 4. став 2. Предлога закона о општем управном поступку речи: "На подручјима на" замењују се речима: "У општинама у".

О б р а з л о ж е њ е

Предложени амандман има за циљ прецизирање одредбе става 2. члана 4. Предлога закона.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Ненад Чанак

Бојан Костреш

Олена Папуга

Нада Лазић

Ђорђе Стојшић

Дејан Чапо

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016

16/53
16/16

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група
Социјалистичка партија Србије (СПС)
26. фебруар 2016. године
Београд

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	02-266		/16

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
- Председнику -

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине – пречишћени текст („Службени гласник Републике Србије“ бр. 20/12), на ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ОПШТЕМ УПРАВНОМ ПОСТУПКУ, подносим :

А М А Н Д М А Н

У члану. 34. став 1. тачка 1) мења се и гласи:

„ 1) у управним стварима које се тичу непокретности – према месту где се непокретност налази;“.

О б р а з л о ж е њ е

Предложеним амандманом се прецизније дефинише месна надлежност управног органа када је предмет поступка непокретност. У предложеном тексту ове тачке у ст. 1. чл. 34 остало је недоречено и неразумљиво према чему и у односу на шта се надлежност заснива одн. да ли се заснива према месту где се налази непокретности или је предлагач имао другу идеју у овом делу текста предлога.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК
Неђо Јовановић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
26.фебруар 2016.године

ПРИМЉЕНО: 26. 02. 2016 16/55

Орг.јед.	Број	Прилог	Времености
01	02-206/16		

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на **Предлог закона о општем управном поступку**, подносим следеће амандмане:

АМАНДМАН I

„Члан 71.

Члан 71. Предлога закона о општем управном поступку мења се и гласи :

- „(1) Обавештавање путем поште врши се препорученом поштом.
(2) Сматра се да је писмено које је упућено препорученом поштом примљено на дан који стоји у потврди о пријему пошиљке.
(3) Обавештавање препорученом поштом изједначава се са достављањем“.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Омогућавање достављања обичном поштом нити скраћује, нити доноси значајније или додатне уштеде органу управе за достављање, док уноси додатну несигурност у ионако (не само у управном поступку) спорно, а значајно, питање уредне доставе.

Постоји реална опасност да достава обичном поштом постане правило, имајући у обзиру законску претпоставку из става 2. овог члана о претпостављеној уредној достави.

АМАНДМАН II

,„Члан 161.

У члану 161. Предлога закона о општем управном поступку додаје се нови став 3. који гласи :

„(3) Ако другостепени суд утврди да разлози за неиздавање првостепеног решења нису оправдани, другостепени орган ће сам решити управну ствар или наложити првостепеном органу да у року од 15 дана изда тражено решење”.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Према формулатији овог члана предлога закона о општем управном поступку на питање тзв. „ћутања управе” нема никаквог решења. Остаје спорно шта се догађа уколико другостепени орган не реши ствар, на који начин ће странке остварити своја права. Усвајањем овог амандмана решиће се овај правни проблем.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК
Милан Петрић

